

Nummer 20	15. Oktober 1914	63. Aargang

Besiddelsen af den Helligaand.

Tale af Ældste B. H. Roberts i Tabernaklet i Salt Lake City den 20. Maj 1914.

Et særligt Løfte — Et aandeligt Privilegium — En Talsmand evindelig — Profetiens Aand — Aandens Gaver — Vidner om Faderen — Lærer os, hvem Sønnen er — Vort Forhold til Gud — Helligaanden et personligt Væsen — Lys — De Helliges Fortrin fremfor Verden.

„Hvad er da Jødens Fortrin? Eller hvad gavner Omskjærelsen? Meget i alle Maader; først nemlig dette, at Guds Ord ere blevne dem betroede." Dette Skriftsted findes i Begyndelsen af det tredie Kapitel i Pauli Brev til Romerne. Paulus har talt til dem om Nødvendigheden af at leve et retfærdigt og retskaffent Liv og vist, at dette gjaldt ligesaa meget for Jøderne som for Hedningerne, idet alle Mennesker vilde blive dømte efter deres Gjerninger. Derved kommer han til det Spørgsmaal, at hvis Menneskene skulle dømmes efter Retfærdighed og gode Gjerninger, hvilken Fordel er der saa ved at være Jøde, og hans Svar paa Spørgsmaalet er: „Meget i alle Maader"; men først og fremmest det Fortrin, at „Guds Ord ere blevne dem betroede". Det er beklageligt, at Paulus her undlader at fortsætte den saaledes paabegyndte Beskrivelse af de Fortrin, som Jøderne havde fremfor Hedningerne; men han gjenoptager dette Emne nogle Kapitler længere fremme i samme Epistel og begynder med at sige, at han er dybt bedrøvet over den Mangel paa Tro, som findes i Israel, og over den Ligegyldighed, der udvistes overfor det herlige Budskab, som han selv var kaldet til at forkynde for dem.

„Thi jeg kunde ønske selv at være banlyst fra Kristus til Bedste for mine Brødre, mine Frænder efter Kjødet, de, som jo ere Israeliter, hvem Sønneudkaarelsen og Herligheden og Pagterne og Lovgivningen og Gudstjenesten og Forjættelserne tilhøre, hvem Fædrene tilhøre, og af hvem Kristus er efter Kjødet, han, som er Gud over alle Ting, højlovet i Evighed! Amen."

At have saa mange Fortrin som dem, der vare skjænkede til Israels Hus, var naturligvis en stor Velsignelse og ledte Paulus til at sige: „Hvad er da Jødens Fortrin? Meget i alle Maader."

Jeg fik fornylig Anledning til at overveje dette Skriftsted, fordi jeg blev stillet overfor et Spørgsmaal af lignende Beskaffenhed som dette. Da jeg sidste Gang havde det Privilegium at tale til en Forsamling fra denne Talerstol, prøvede jeg paa at faa de Forsamlede til at lade deres Tanker dvæle ved „Guds Nærhed" og fandt, at denne Nærhed, Guds Allestedsnærværelse i Verden, og den Kjendsgjerning, at Mennesket altid befinder sig i Guds umiddelbare Nærhed, var en saa stor Fordel, sikrede det saa mange Velsignelser og gav det saa meget Mod og Styrke, at det ved første Øjekast skulde synes, som om Bevidstheden herom var Alt, hvad Menneskehjertet kunde begjære. At føle, at Gud bor i Verden, er det samme som at føle, at Alt maa være saare godt i en Verden, hvor Gud er tilstede overalt. Der opstaar et Spørgsmaal om, hvad mere der kunde ønskes end Bevidstheden om denne Sandhed, Kundskaben om, at vi kunne nærme os Gud og modtage af hans Aand. (Se „Stjernen" Nr. 10—12, 1914.)

I mine Slutningsbemærkninger ved den Lejlighed udtalte jeg, at Opgaven kun var halvt løst, og jeg vilde med Glæde have fortsat mine Bemærkninger og omtalt andre af Gud aabenbarede Sandheder, nøje forbundne med dette Emne, hvis mit Taleorgan og Forsamlingens Taalmodighed havde tilladt dette. Jeg husker, at jeg henledte Forsamlingens Opmærksomhed paa den Kjendsgjerning, at vi kun kunde prædike Evangeliet i Brudstykker, og jeg bad de Tilstedeværende om at nøjes med og glæde sig over det lille, det ganske lille Stykke, som nu var bleven dem meddelt. Dersom Herren i Dag vil høre den Bøn, som blev opsendt ved Mødets Begyndelse, vil jeg prøve paa at udvikle det Emne, som indeholdes i den Text, jeg lige har læst. Mit Spørgsmaal vil lyde lidt anderledes end Pauli: „Hvilke Fortrin har den Kristne fremfor Verden, dersom Gud er allestedsnærværende og kan søges og blive fundet af Alle? Hvilke Fortrin have de, der modtage den nye Uddeling af Evangeliet, som Verden har givet Navnet „Mormonisme"; hvilke Fortrin blive dem tildel, som forene sig med Herrens Værk?" Jeg er overbevist om, at vi ville blive i Stand til at finde et meget trøstende og tilfredsstillende Svar paa dette Spørgsmaal, et Svar, der vil give os forøget Lyst og Kraft til at udføre vore Pligter i Livet.

Da Evangeliet blev forkyndt i Tidernes Midte af Forløberen for Kristus, fremsatte denne nogle vigtige Lærdomme, vedrørende den Helligaand. Farisæerne imødesaa med spændt Forventning Opfyldelsen af nogle af de Forjættelser, der vare givne til gamle Israel angaaende Messias' Komme, og da Johannes prædikede paa en mærkelig Maade, og han selv var en usædvanlig Personlighed, flokkedes de om ham og spurgte ham, om han var Messias, hvortil han svarede benægtende; han var ikke Messias. Han nægtede endog at være Elias og nøjedes med at kalde sig selv for den Røst, der raaber i Ørkenen, at Guds Rige er kommen nær, og at En, der var større end han, skulde komme. Han sagde til dem:

„Jeg døber Eder med Vand; midt iblandt Eder staar den, I ikke kjende; han skal døbe Eder med den Helligaand og Ild. Han er den, som kommer efter mig, hvis Skotvinge jeg ikke er værdig at løse." Dette skete i Bethania hinsides Jordan, hvor Johannes døbte. Den næste Dag ser han Jesus komme til sig, og han siger: „Se det Guds Lam, som bærer Verdens Synd! Han er den, om hvem jeg sagde: Efter mig kommer en Mand, som er kommen foran mig; thi han var før mig. Og jeg kjendte ham ikke; men for at han skulde aabenbares for Israel, derfor er jeg kommen og døber med Vand." Og Johannes vidnede og sagde: „Jeg har set Aanden dale ned som en Due fra Himmelen, og den blev over ham. Og jeg kjendte ham ikke; men den, som sendte mig for at døbe med Vand, han sagde til mig: Den, som Du ser Aanden dale ned over og blive over, han er den, som døber med den Helligaand. Og jeg har set det og har vidnet, at denne er Guds Søn."

Saaledes lød Forjættelsen i den Uddeling; ja, Jesus selv gjentog dette Løfte ved mange Lejligheder, medens han vandrede paa Jorden. Den sidste Aften, da han var sammen med sine Disciple, sagde han til dem: „Dersom I elske mig, da holder mine Befalinger! Og jeg vil bede Faderen, og han skal give Eder en anden Talsmand til at være hos Eder evindelig, den Sandhedens Aand", — læg Mærke til dette — „som Verden ikke kan modtage, thi den ser den ikke og kjender den ikke; men I kjende den, thi den bliver hos Eder og skal være i Eder."

Jeg beder Eder lægge Mærke til den Kjendsgjerning, at disse Skriftsteder indeholde et Løfte om en særlig aandelig Velsignelse til dem, som annamme Jesu Kristi Evangelium, en aandelig Gave, som følger efter Daaben i Vand, en aandelig Velsignelse, som Verden ikke kan modtage til Trods for Guds Allestedsnærværelse. Saaledes finde vi gjennem hele Skriften, at Evangeliets Love og Ordinancer ere: Tro paa Gud, Omvendelse fra Synd, Modtagelsen af Jesu Kristi Forsoningsoffer og Bevidnelsen af, at vi modtage dette Sonoffer ved, at vi underkaste os Symbolerne paa Kristi Død, Begravelse og Opstandelse fra de Døde. nemlig Begravelsens Daab i Vandet, ligesom Kristus blev begravet, Udbringelsen af Vandet, ligesom Kristus opstod fra Graven, og Modtagelsen af en aandelig Fødsel ved Haandspaalæggelse, hvilken er Be-

gyndelsen til et nyt aandeligt Liv, som Verden ikke kan modtage uden at annamme og underkaste sig de Principper og Ordinancer, der tilhøre vor Herres og Frelsers Evangelium. De samme Lærdomme bleve forkyndte af Apostlerne, da de paabegyndte deres Missionsarbejde efter Jesu Himmelfart. Paa Pinsefestens Dag stod Peter og de øvrige Apostler frem for den forsamlede Mængde i Jerusalem og forkyndte Evangeliet med stor Kraft og paa en saadan Maade, at Alle forstode, hvad de talte, hver paa sit Sprog, og det gik dem alle til Hjertet, og de raabte med een Røst: „I Mænd, Brødre! hvad skulle vi gjøre?" De erkjendte deres syndige Tilstand og forstode Nødvendigheden af at forlige sig med Gud paa en eller anden Maade, hvorfor Peter sagde til dem: „Omvender Eder og hver af Eder lade sig døbe paa Jesu Kristi Navn til Eders Synders Forladelse; og I skulle faa den Helligaands Gave. Thi for Eder er Forjættelsen og for Eders Børn og for alle dem, som ere langt borte, saa mange som Herren vor Gud vil tilkalde." Peters Opgave var ikke vanskelig, efter at Forsamlingen var rede til at modtage Ordet og deres Hjerter aabnede for Sandheden, men vi lægge Mærke til, at Løftet om den Helligaand blev givet paa Betingelse af, at de annammede og adløde Jesu Kristi Evangeliums Ordinancer. Vi have altsaa Ret til at drage den Slutning, at Besiddelsen af den Helligaand og dens Velsignelser kun kan nydes af dem, der vise Lydighed til Jesu Kristi Evangelium. Hvor stor denne Velsignelse er, og hvad den betyder for dem, der modtage den, kan kun forstaas ved at tænke paa, hvad den Helligaand vil gjøre for Mennesket — Hans Delagtighed i det aandelige Menneskes Skabelse og Udvikling. Jeg beder Dem derfor lade Deres Tanker tilligemed mine dvæle en lille Stund ved den Helligaands Gjerning og Virksomhed, saaledes at vi derigjennem kunne lære at paaskjønne, hvilken herlig Skat vi have modtaget gjennem Jesu Kristi Evangelium.

Jeg har allerede læst de Ord af vor Frelser, hvori Han siger, at Han vil sende dem, nemlig Disciplene, en Talsmand, som skulde være hos dem evindelig. Denne Talsmand vil ikke komme periodevis eller med Mellemrum een, to eller tre Gange i deres Liv og saa overlade dem til sig selv, give dem nogle faa ophøjede Øjeblikke og saa forlade dem for stedse; nej, det er en Aand, som vilde dvæle hos dem evindelig, og saaledes som Han, Talsmanden, skulde være hos dem, som Jesus selv talte til, saaledes skal Han dvæle hos alle, som modtage Ham, naturligvis forudsat, at de ikke synde imod Ham. „Og Han skal være hos dem evindelig, den Sandhedens Aand."

Det lønner sig i denne Verden at have „Sandhedens Aand" hos sig; thi gjennem Ham kan man komme til Kundskab om Sandheden og prøve alt det, der kommer til os og udgives for at være sandt. Et Menneske, som har Sandhedens Aand, vil ikke blive ledet paa Afveje,

vil ikke blive omtumlet af enhver Lærdommens Vind, og Menneskenes Træskhed og Vildfarelsens Rænkespil vil ikke faa Overhaand over ham, naar Sandhedens Aand dvæler i ham; thi denne Aand vil ikke forene sig med Vildfarelser eller med det, som er ondt, men vil bortvise det. I en Verden, hvor Raabene lyde fra alle Sider: „Se her" og „Se der" — en Verden, i hvilken mange forskjellige Aander gjøre sig gjældende — er det en stor Ting at kunne staa grundfæstede og i Besiddelse af Sandhedens Aand, „som Verden ikke kan modtage; thi den ser den ikke og kjender den ikke; men I kjende den, thi den bliver hos Eder og skal være i Eder." Lidt længere henne i samme Kapitel siger Mesteren:

„Men Talsmanden, den Helligaand, som Faderen vil sende i mit Navn, Han skal lære Eder alle Ting og minde Eder om alle Ting, som jeg har sagt Eder."

Hvor herligt er det ikke at være i Besiddelse af en saadan Aand som denne, der skal lære os alle Ting og paaminde os om alle Ting. Værdien heraf kunne vi vanskeligt fatte tilfulde. Den er besværlig, denne Kamp for et aandeligt Liv; der er saa meget at strides for; der er saa meget at modarbejde. Menneskets Tilbøjeligheder hige efter de kjødelige Ting. Han drages og lokkes af denne Verdens Aand. Jesu Kristi Evangelium kalder ham til et bedre Liv og forlanger, at han skal leve efter en højere Lov end den, Verden kjender. Uden den stadige Paamindelse, som Mennesket modtager gjennem den Helligaand, vilde det være saa godt som umuligt for ham at overvinde Verden, Kjødet og Djævelen og i sit Hjerte give Agt paa de Ting, som komme fra Gud. Evangeliet forlanger af os, at vi ikke skulle betale Ondt med Ondt, ikke give „Øje for Øje og Tand for Tand", men at vi derimod skulle taale Ondt, ikke lade det faa Overhaand over os, men overvinde det Onde med det Gode. Mennesket evner ikke at gjøre dette uden at faa Hjælp, og det en Hjælp, der vil være ved Haanden, hver Gang den tiltrænges. Naar vi saaledes fristes til at besvare Ukvemsord med Ukvemsord, da vil denne Aand, Helligaanden, advare os imod at gjøre Gjengjæld og minde os om, at det er vor Pligt at besejre det Onde med det Gode. Denne Aand, der bringer tilbage til vor Erindring alle de vigtige Lærdomme og Principper, som Frelseren har givet os, er i Sandhed nødvendig i vor Stræben efter det aandelige Liv.

„Men naar Talsmanden kommer, som jeg skal sende Eder fra Faderen, Sandhedens Aand, som udgaar fra Faderen, da skal Han vidne om mig"; det vil sige, Talsmanden, den Helligaand, vilde vidne om Kristi Guddommelighed, vilde bære Vidnesbyrd om Betydningen og Nødvendigheden af Kristi Forsoning, vilde vidne om, at Kristus i Sandhed var opstaaet af Graven, og saaledes give os en Forsikring om, at vi ligeledes skulle opstaa. Jeg beder Dem i Forbigaaende lægge Mærke

til, at den Helligaands Hovedopgave synes at bestaa i at bære Vidnesbyrd om Sandheden og Guddommeligheden af Kristi Mission, om alle de betydningsfulde Ting, der angaa Ham, og som give os dette herlige Haab om Frelse og Forløsning. „Han skal vidne om mig", sagde Frelseren.

„Jeg har endnu meget at sige Eder; men I kunne ikke bære det nu. Men naar Han, Sandhedens Aand, kommer, skal Han vejlede Eder til hele Sandheden; thi Han skal ikke tale af sig selv, men hvad som helst Han hører, skal Han tale, og de kommende Ting skal Han forkynde Eder. Han skal herliggjøre mig; thi Han skal tage af mit og forkynde Eder. Alt, hvad Faderen har, er mit; derfor sagde jeg, at Han skal tage af mit og forkynde Eder."

Vi trænge ikke alene til at blive forvissede om det Nærværende og at faa Fortiden gjort forstaaelig for os, men vi trænge til at faa Oplysning om det, der skal ske i Fremtiden. Det er derfor en af den Helligaands Opgaver at vise os de Ting, som skulle finde Sted, ja, det er en Profetiens Aand; thi Peter tilkjendegiver for os, at ingen Del af de gamle Skrifter blev „fremført ved et Menneskes Villie; men drevne af den Helligaand talte hellige Guds Mænd", og det, som de saaledes bleve ledede til at tale og forudsige, udgjorde de hellige Skrifter. Disse ere altsaa skrevne ved den Helligaands Kraft og da navnlig formedelst den Kraft at kunne forudsige tilkommende Ting. Foruden at blive underviste om de nærværende, forbigangne og tilkommende Ting er der mange andre Velsignelser forbundne med Besiddelsen af den Helligaand. Hør, hvad en af Apostlerne har at sige om denne Aand:

„Derfor kundgjør jeg Eder, at Ingen, som taler ved Guds Aand, siger: „Jesus er en Forbandelse", og Ingen kan sige: „Jesus er Herre" uden ved den Helligaand. Der er Forskjel paa Naadegaver, men det er den samme Aand; og der er Forskjel paa Tjenester, og det er den samme Herre, og der er Forskjel paa kraftige Gjerninger, men det er den samme Gud, som virker Alt i Alle. Men til Enhver gives Aandens Aabenbarelse til det, som er gavnligt."

„En gives der nemlig ved Aanden Visdoms Tale", Evne og Kraft til at sige og gjøre, hvad der er ret, paa rette Tid og Sted, til at sige det advarende Ord, at formane eller opmuntre og at være i Stand til at lede Alt ind paa det rette Spor. En Visdommens Aand, der ikke gaar til Yderligheder i vor Higen fremad og ikke opholder sig for længe i Baggrunden, men træffer den rette Middelvej, lader ikke Retfærdigheden blive haard eller Barmhjertigheden sentimental — det er Visdommens Gave. „En anden gives Kundskabs Tale ifølge den samme Aand." Vi vide næppe, hvorfra denne Evne kommer, eller hvor den gaar hen, men alligevel synes den at bringe alle Ting sammen og forene dem til et harmonisk Hele, der oplyser og forøger vor Forstand og giver os Kundskab om Tingene, som de ere, som de have været, og som de skulle blive i Fremtiden — en Kundskabens Gave gjennem den Helligaand, en Gave af overordentlig Værdi. Maa den være i Kirken evindelig!

„En anden gives Tro ved den samme Aand." Der er Grændser for Kundskaben, Grændser endog for Visdommen, saaledes som det er muligt for den at gjøre sig gjældende hos Mennesket, selv under de gunstigste Omstændigheder, og da er det en Fordel ved Hjælp af Troen at kunne gaa udenfor Kundskabens snævre Grændser. Troen er en Guds Gave, der kan give os Forvisningen om, at Alt er vel, selv der, hvor Kundskaben ikke kan trænge ind og Visdommen ikke er i Stand til at orientere sig. Troen hvisker til os, at Gud staar bagved alle Ting. Han leder og styrer alle Ting med sine egne Hænder. Han vil hævde sine egne Love og udføre sine Planer, og Du kan trygt stole paa, at Alt er vel; thi Gud staar ved Roret. Hvilken herlig og velsignet Gave, hvilken Tillid og Fred den giver os, og hvilken Magt og Indflydelse blandt Menneskene kan den ikke udøve!

Derefter følger, hvad jeg vil kalde Aandens mindre Gaver, men ikke desto mindre store og værdifulde hver paa sit Omraade:

„En anden Gaver til at helbrede i den ene Aand; en anden at udføre kraftige Gjerninger; en anden profetisk Gave; en anden at bedømme Aander; en anden forskjellige Slags Tungetale; en anden Udlægning af Tungetale. Men alt dette virker den ene og samme Aand, som uddeler til Enhver især, efter som Han vil."

Disse ere den Helligaands Gaver; disse ere dens Frugter tilligemed Kjærlighed, Fred og Glæde, saaledes som et andet Skriftsted udtaler. Aanden frembringer alle disse Frugter i Menneskenes Liv, og denne Aand, den Helligaand, kan Verden ikke modtage. Denne Aand kan kun erhverves gjennem Annammelsen af Jesu Kristi Evangelium og ved at tilkjendegive dette paa den af Herren foreskrevne Maade, nemlig ved Modtagelsen af dette Evangeliums Symboler — Symbolerne paa Kristi Død for Verdens Synder og paa Hans Begravelse og Opstandelse fra de Døde, og dette gjøre vi, naar vi lade os døbe i Vand og derefter modtage Haandspaalæggelse for den Helligaand, som giver os Ret til at have den tredie Person i Guddommen hos os og derved komme i direkte Forbindelse med Guddommen: Faderen, Sønnen og den Helligaand.

Hvad have da Jøderne fremfor Hedningerne? „Meget i alle Maader", sagde Paulus. Hvilke Fortrin have de Sidste-Dages Hellige fremfor Verden? „Meget i alle Maader". De have alle disse Fortrin, som jeg her har omtalt. Ere de Umagen værd? Er det af nogen Værdi for os at være grundfæstede i Sandheden formedelst denne Aands Vidnesbyrd til os om Sandheden? Betyder det Noget for os, at vi faa Lejlighed til at komme i direkte og personlig Forbindelse med selve Guddommen gjennem den Helligaand? O, det vilde være en Vanhelligelse at tvivle om Værdien af disse Fortrin. Deres Betydning synes at voxe og deres Skjønhed og Værdi at forøges for mig, eftersom Aarene gaa. (Fortsættes.)

Torsdag den 15. Oktober 1914.

Talte han Sandhed?

Nogle Ord til de lokale Brødre.

Da Templet i Salt Lake City blev indviet til Herren den 6. April 1893, udtalte Præsident Wilford Woodruff blandt Andet disse Ord: „Fra nu af skal Evangeliet mere end nogensinde tidligere spredes til de forskjellige Dele paa vor Klode. Mange oprigtige Mennesker ville høre og modtage det Budskab, som Israels Ældster skulle bringe dem, og dette Værk skal fra nu af voxe og tiltage saavel i Zion som i Adspredelsen." „Paa samme Tid", sagde han, „vil Ødelæggeren gaa frem i al sin Harme og sprede Elendighed og Sorg af alle Slags paa den ganske Jord." Disse profetiske Udtalelser ere i begge Henseender gaaet i bogstavelig Opfyldelse, hvilket den vaagne Jagttager blandt dette Folk selv kan bevidne uden Andres Forklaring. Siden den Dag ere mange Tusinde af Guds bemyndigede Tjenere blevne udsendte til forskjellige Lande og Riger for at vidne om Evangeliets Gjengivelse og raabe Omvendelse til Menneskene. Mange Oprigtige have adlydt Ordets Forkyndelse ved at lade sig døbe i Vand til Syndernes Forladelse, og de fryde sig nu blandt Guds Folk; uagtet der nu og da findes dem, som efter eget Ønske forlade Barndomshjemmet for at samles med Guds Folk i Forjættelsens Land, findes der endnu et stort Antal i Adspredelsen, hvor Kirken siden Præsident Woodruffs Udtalelse har ladet opføre mange prægtige Forsamlingshuse, ialt 122, i de forskjellige Missioner. I de skandinaviske Lande findes 7. Samtidig ere Zions Staver tiltagne i Antal, saa at der i Dag findes 66 af disse samt 724 Ward eller Sogne, og i Canada har Kirken tillige et Tempel under Opførelse. Alt dette er meget glædeligt at overveje, da det bekræfter Sandheden af Præsident Woodruffs Udtalelser.

Den anden Del, som angaar Ødelæggelserne paa forskjellige Dele af Kloden, er ligesaa bogstavelig bleven opfyldt, men Pladsen tillader os ikke nu at omtale dette; vi ville kun nævne, at Jordskjælv, Oversvømmelser, Ildebrande, Pest, Strejker, Fallitter, Skybrud, Skibes Undergang, Tornados, Jernbaneulykker, Mineulykker, Oprør og Krig med alle dens Grusomheder have fundet Sted og nu rase mere end nogensinde før. Hvad Krig angaar, da er det med sænket Hoved og et beklemt Hjerte, at vi lægge Mærke til det, som finder Sted, men vi maa dog erkjende, at Profeten talte Sandhed.

Som Guds Folk og som Hans bemyndigede Tjenere kunne vi derfor ikke betragte denne Virkelighed med Ligegyldighed, men vi maa med fornyet Mod og Anstrengelse røgte vort Ærinde saavel overfor vore

Venner som overfor Pagtens Børn, der alle behøve Vejledning og Trøst i disse kummerfulde Dage. Hvad Fremtiden vil bringe os, se vi os ikke i Stand til at forudsige; men vi ville kun i Forbindelse hermed meddele Søskende og „Stjernen"s Læsere i Almindelighed, at Præsidenten over den europæiske Mission har hjemkaldt alle de i Skandinavien virkende Missionærer med Undtagelse af Missionskontorets Personale og nogle faa Ældster til at lede Arbejdet og have Opsyn med Menighederne i de forskjellige Konferencer. Navnene paa de afløste Brødre findes andet Sted i dette Nummer, og det vil ses, at Antallet beløber sig til 45 Ældster.

Arbejdets Udførelse og Ledelsen af Kirkens Anliggender i de forskjellige Grene vil fra nu af komme til at hvile paa de lokale Brødre, som ere blevne udpegede og beskikkede til at vaage over Grenene i de forskjellige Konferencer. Foreløbig ville Konferencernes Præsidenter og Sekretærer forblive, og saa vidt muligt vil en omrejsende Ældste blive beskikket i hver Konference. Vi anmode de præsiderende Brødre af det lokale Præstedømme om at søge al fornøden Underretning hos de omrejsende Ældster, saaledes at de i alle Ting kunne virke i Harmoni med dem og følge deres Instruktioner, ligesom Ældsterne fra Zion have gjort.

Det bliver nu i langt højere Grad end hidtil vore lokale Brødres Pligt at udføre Missionsarbejde, prædike Evangeliet, afholde Møder, besøge de Hellige og Fremmede og hjælpe til at faa „Stjernen" ud til dens Abonnenter. De ville ogsaa nu have Ansvaret for deres respektive Grene, og de bør gjøre sig rede til at udføre det Arbejde, der nu paahviler dem. De ville blive kaldede til at forrette Evangeliets Ordinancer og behandle alle Sager og Spørgsmaal vedrørende Menighedslivet, og det vil derfor være nødvendigt for dem at studere den hellige Skrift, indbefattende Mormons Bog samt Lærdommens og Pagtens Bog, der vil tjene som Vejledning i saadanne Sager, som fra Tid til anden kunne komme til at foreligge. Under alle Omstændigheder bør enhver Broder og Søster søge at drikke af Sandhedens evige Kildevæld, der altid er aabent for den ydmyge og tørstige Sjæl. „Staar derfor omgjordede om Eders Lænder med Sandhed, iførte Retfærdighedens Panser, Eders Fødder ombundne med Færdighed i Fredens Evangelium."

Maa Gud i sin Naade give os Alle Fremgang i den Gjerning, vi ere kaldede til at varetage i denne Del af Herrens Vingaard!

Hans J. Christiansen.

Missionsnyheder.

Afløsning. Et Telegram blev modtaget den 27. September fra den europæiske Missions Hovedkontor i Liverpool, hvilket indeholdt den sørgelige Efterretning, at Størstedelen af de i Skandinavien virkende Missionærer skulde løses med det samme, saaledes at de kunde forlade Liver-

pool den 14. Oktober. I Overensstemmelse hermed ere følgende Ældster løste fra deres Arbejde og nu paa Vejen hjem:

Aarhus: Torval Hemmert, James C. Jensen, Willard R. Jensen, Ernest E. Jensen, David Olsen, James Larsen jr., Christian M. Sørensen, Levi J. Andersen, Ernest Ernstsen, Cornelius Petersen og Daniel C. Jensen.

Aalborg: P. C. Christensen, Heber S. Nielsen, Ernest E. Nielsen, Poul C. Peterson og Chris. Petersen jr.

Kjøbenhavn: Præs. Danmark Jensen, Søster Lydia Jensen, Martin G. Hansen, Melvin C. Olsen, Christian W. Andersen, Hans N. Hansen (lokal), Andrew Jensen, Grover C. Jensen og Jørgen P. E. Rasmussen.

Bergen: Præs. Ole Andersen, Sterling Madsen, J. Archie Christensen, Fred. S. Hess, Edwin Jensen, Kenneth N. Schaw, Andrew L. Knaphus, James O. Christensen.

Kristiania: Erastus H. Petersen, Axel Carlsen, Peter Johansen (lokal), Bernhard W. Nash, James C. Nielsen, Oluf Andersen, Wilford R. Jensen og P. Eugene Johansen.

Trondhjem: B. Everette Wilhelmsen, Heber Lauritzen, Charles W. Jensen, Earl R. Sørensen og Thomas W. Jensen.

Ialt 46, og med de først i Maaneden løste Ældster ere ialt 59 Missionærer nu paa Hjemvejen fra den skandinaviske Mission.

Beskikkelser og Forflyttelser. Ældste Joseph J. Kjær er beskikket til at præsidere over Kjøbenhavns Konference, Ældste Peter C. Lundgreen er forflyttet fra Kjøbenhavns til Aarhus Konf., og Ældste Nephi L. Williams er forflyttet fra Kristiania til Bergens Konf., som han er beskikket til at præsidere over.

Missionsarbejdet i Skandinavien vil blive fortsat under Ledelse af følgende Ældster fra Zion: Paa Missionskontoret: Missionspræsident H. J. Christiansen, Redaktionssekretær John S. Hansen og Missionssekretær Joseph R. Busath. Aalborg Konf.: William Jensen, Præsident, med Erastus P. Petersen og Alvin D. Stoker som Medarbejdere; Aarhus Konf.: W. L. Breinholt, Præsident, med Heber C. Johnsen og Peter C. Lundgreen som Medarbejdere; Kjøbenhavns Konf.: Joseph J. Kjær, Præsident, med Hyrum Jepson og James A. Hansen som Medarbejdere; Bergens Konf.: Nephi L. Williams, Præsident, med James F. Petersen som Medarbejder; Kristiania Konf.: A. Amundsen, Præsident, med Virgil A. Fjeld og Howard M. Andreasen som Medarbejdere; Trondhjem: Lawrence Hansen, Præsident, med Alma M. Andreasen og Landvig Olsen som Medarbejdere. Ialt 20 Ældster i Missionen.

Lad Mysterierne hvile!

Det Udbytte, der høstes ved at fordybe sig i Mysterier, er meget ringe. Det er saa godt som altid Tidsspilde og ofte meget skadeligt. Ældsterne ere sendte ud i Verden for at forkynde vor Forløsers Evangelium, og for dem, som ønske Oplysning om vor Lære, skulle de fremsætte de første Principper, Tro, Omvendelse, Daab og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave; naar disse ere annammede, kunne andre af Evangeliets Lærdomme fremsættes, som f. Expl. Tiende, Faste, Visdomsordet, Aabenbaring, Opstandelse osv., og i disse Principper er der ingen Mysterier. Der er dog Nogle, som prøve paa at forklare disse Ting uden at være tilstrækkeligt forberedte.

Det er enhver Missionærs Pligt at lære saa meget som muligt angaaende Evangeliet og at leve saaledes, at han, naarsomhelst han har Lejlighed til at forkynde det privat eller offenligt, kan have den Helligaands Vejledning saavel med Hensyn til, hvad han siger, som med Hensyn, til hvilket Emne eller hvilke Emner han skal behandle. Hvert Emne burde studeres grundigt og systematisk, saaledes at han kan tale om et hvilketsomhelst Emne, som Aanden tilskynder ham til at tale om, og som netop er, hvad Forsamlingen i Øjeblikket trænger til at høre. Paa Grund af sin høje Kaldelse som en Herrens Tjener, som vor Forløsers Repræsentant, er enhver Ældste berettiget til at være i Besiddelse af „Talsmanden, den Helligaand, som Faderen vil sende i mit Navn, Han skal lære Eder alle Ting og minde Eder om alle Ting, som jeg har sagt Eder". (Joh. 14 : 26.) Endvidere sagde Frelseren: „Men naar de føre Eder frem for Synagogerne og Øvrighederne og Myndighederne, da bekymrer Eder ikke for, hvorledes eller hvormed I skulle forsvare Eder, eller hvad I skulle sige. Thi den Helligaand skal lære Eder i den samme Time, hvad I bør sige." (Luk. 12 : 11.)

Patriarken Hyrum Smith sagde ved en vis Lejlighed disse betimelige Ord: „Det er af allerstørste Vigtighed, at Israels Ældster vide, hvad de gjøre, naar de gaa ud for at forkynde Evangeliet. De burde, ligesom Paulus, være i Stand til at bære Vidnesbyrd om det Haab, der er i dem. Naar de ere sendte ud for at prædike Evangeliet, da skulle de prædike Evangeliet og intet andet. Ældsterne ere sendte ud i Verden for at forkynde Tro, Omvendelse, Daab til Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, og de skulle lade Mysterierne hvile.

Vi have store Principper og Lærdomme at forkynde Folket. Siig, hvad Herren siger, og ikke mere. Afvig ikke en eneste Tøddel fra det, som Herren har sagt til Eder. Forkynd de første Principper. Et Menneske, som kun siger, hvad han veed, tager aldrig fejl; dersom han siger mere og ikke kan føre Beviser, da kommer han tilkort."

Naar Nødvendigheden af at forkynde de første Principper fremholdes, betyder det ikke, at Ældsterne skulle nøjes med at komme til Kundskab om disse Principper, men de skulle flittigt og ydmygt søge at erhverve sig en fuldkommen Kundskab om det gjengivne Evangelium, og naar de føle sig tilskyndede dertil, skulle de forkynde saadanne Sandheder, som den Helligaand leder dem til.

I Kirkens Grene ude i Missionerne, hvor kun Medlemmer ere tilstede ved Møderne, vil Aanden ofte paavirke en Ældste til at tale om andre Emner end netop de første Principper, og i saadanne Tilfælde er det en herlig Ting for ham at være i Besiddelse af Kundskab om Evangeliets Lærdomme, saaledes at den Helligaand frit kan tale gjennem et ydmygt Redskab, som ved Tro og Bøn har forberedt sig paa at være enhver Situation voxen. Vi skulle gaa fremad til Fuldkommenhed; men uden at kjende og leve efter alle Evangeliets Principper kan dette ikke opnaas; ejheller kunne Menneskene begynde paa denne Fuldkommenhedens Vej uden først at lægge Grundvolden, nemlig Tro, Omvendelse, Daab osv.

Paulus raader til først at give Ordets Mælk og senere haard Føde. Dette er Naturens Orden og den Fremgangsmaade, som Herren har beskikket. For at hans Bestræbelser i Forkyndelsen af Frelsningsplanen kunne krones med Held, maa Missionæren benytte denne Fremgangsmaade og lade Mysterierne skjøtte sig selv. Han maa leve saaledes, at han er værdig til at have den Helligaand hos sig, og hvis han følger denne Aands stille Hvisken og lader sig lede af den, vil hans Missionsarbejde være til stor Velsignelse og Glæde.

»Liahona«.

„Hvad vil der ske med Mennesker i min Stilling?"

Af Præsident Joseph F. Smith i »Improvement Era«.

At der er mange gode Mennesker i Verden, som tro paa Evangeliets Principper, saaledes som de Sidste-Dages Hellige forkynde dem, men paa Grund af Omstændigheder og Livsforhold ikke ere i Stand til offentlig at bekjende sig til dem, bekræftes yderligere gjennem følgende Brev, som en Præst har skrevet til en Slægtning og Medlem af Kirken i Idaho, og som det er blevet os tilladt at benytte. Brevskriverens saavelsom Modtagerens Navne ere af nærliggende Grunde udeladte. Brevet lyder som følger:

„Dette leder mig til at tilstaa, at det simpelthen er oplivende at høre Eder tale om det Haab, I have om at møde Eders kjære Venner paa den anden Side Graven; thi det er urimeligt at tænke sig, at vi ere begavede med saadanne sjælelige Egenskaber, Kjærlighed og Tro paa

Gud, blot for at leve nogle faa Aar i denne Verden og da, naar vi begynde at finde os til Rette og kunne være til lidt Nytte, at blive udslettede og tilintetgjorte for ikke mere at være til. Hvem kan tro paa en saa oprørende Meningsløshed? Jeg veed godt, at dette er en ligefrem og almenmenneskelig Maade at se Sagen paa, men „des mere stadfæstet have I det profetiske Ord", og I „Mormoner" have endnu flere aabenbarede Ord vedrørende disse og andre Ting; dette er i hvert Fald min Tro. Jeg kan heldigvis, eller for mig maaske desværre, sige, at jeg tror, I gjøre Ret i at følge det Ord, som er givet med saa stor Kraft og Visshed og bevidnet af de uegennyttige Mænd, der saa' med deres egne Øjne og hørte med deres egne Øren. Hvem kan tro, at disse tilligemed Joseph og Hyrum Smith alle vare Løgnere eller det, der var værre? Jeg kan det ikke. Men her, kjære Fætter, er der et Spørgsmaal for Dig eller Eders Ældster at besvare: „Hvad vil der ske med Mennesker i min Stilling, som tro saaledes om Eder og dog ere bundne og underkastede lignende Forhold som mine? Jeg har nu været Præst i 55 Aar og i 38 Aar været ordineret Præst i den Engelske Kirke, vore Fædres Kirke. Jeg har virket i dette Kald i alle disse Aar uden Afbrydelse — jeg kan ikke gjøre Forandring nu, selv om jeg vilde. Jeg er en gammel Mand, jeg fylder 78 Aar (jeg er født 10. Marts 1835). Ja, lad der ikke være nogen Misforstaaelse med Hensyn til min Tro. Jeg prædiker 3 Gange hver Uge og udfører andre kirkelige Handlinger, men jeg forkynder aldrig Noget, der er i Modstrid med „Mormonismen"s Lærdomme, fordi jeg kan se, at de Principper, som den Hellige Skrift indeholde, ere de samme som dem, der ere gjengivne til Jorden i, hvad Folk kalde „Mormonismen". Jeg henfører nu ikke til Ejendommeligheder, til hvad jeg vil kalde Tilfældigheder, forbundne med dette store Værk, som f. Ex. Ægteskabsloven . . .; men jeg mener Kirkens Lærdomme, Pagter og Organisation, som for mig synes at være fuldkommen. Dette er meget at sige for mig, som Intet har med det at gjøre, og jeg havde ikke i Sinde at sige saa meget, da jeg begyndte, men mit Besøg hos Dig og min Onkel har overbevist mig om, at I ikke ere et slet og daarligt Folk, saaledes som I fra visse Sider beskyldes for at være."

Paa Spørgsmaalet: „Hvad vil der ske med Mennesker i min Stilling?" kan der svares, at ethvert Menneske vil modtage en retfærdig Belønning for det Gode, han udfører, og for enhver Handling. Lad os ligeledes huske paa, at alle Velsignelser, som vi ville modtage enten her eller herefter, maa komme til os som en Følge af vor Lydighed imod Guds Love; thi det er Betingelsen, paa hvilken disse Velsignelser ere forjættede. Vor Ven vil ikke blive glemt, ejheller hans Venlighed og gode Følelser imod dette Værk og mod Herrens Tjenere. Herren vil komme ham i Hu og belønne ham for hans Tro og for enhver god Gjerning

og ethvert venligt Ord; men der er mange Velsignelser forbundne med Adlydelsen af Evangeliets Ordinancer, Anerkjendelsen af Herrens bemyndigede Præstedømme, gjengivet til Jorden igjennem Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, der ikke kunne opnaas af noget Menneske, før han er villig til at annamme disse Ordinancer og holde de Bud, som ere aabenbarede i vore Dage til Menneskeslægtens Frelse. Den, som søger i Oprigtighed, vil forstaa denne Sandhed og handle derefter, enten i denne eller i den næste Verden, og først da kan han gjøre Fordring paa at modtage Velsignelserne. Jo snarere han annammer dem, des snarere vil han modtage Velsignelserne, og dersom han veed, at de ere sande, men alligevel forsømmer at adlyde disse Love i denne Verden, er det rimeligt at antage, at han som Følge deraf vil komme i en saadan Stilling, at hans Forsømmelse vil foraarsage dyb Sorg og Fortrydelse.

Selvopofrelse.

Verdens største Ulykke i Dag er den samme, som i alle Tidaldre har spredt Sorg og Synd iblandt Menneskene — Egenkjærlighed. Verden vilde være anderledes, hvis Mænd og Kvinder vilde beholde Juletidens gavmilde Følelser hos sig hele Aaret igjennem og gjøre Brug af dem i deres daglige Gjerning og Handlemaade, ikke blot som periodisk Velgjørenhed. Dersom man forstod den Opofrelsens Lov, ifølge hvilken den, der tjener, er stor, og den, der giver, er mere velsignet end den, der modtager, vilde de store sociale Samfundsproblemer, som nu møde os overalt, af sig selv forsvinde.

I de senere Aar har der været en stadig Kamp for Lønforhøjelse, og det er meget ofte sket, at Fordringerne ere blevne opfyldte, nærmest under Paavirkning af den offentlige Mening. Men Lønforhøjelsen er altid bleven skrevet paa Forbrugerens Regning. Han er bleven tvungen til at betale Gildet. Priserne ere gaaede op; Arbejderen maa betale mere for sine Livsfornødenheder og højere Husleje, og Resultatet er blevet, at hans økonomiske Stilling ikke er en Smule bedre, end den var i Forvejen. Der maa komme en Tid, da Arbejdsgiveren lader sig nøje med en mindre Andel af Udbyttet.

Naar den korsfæstede Nazaræers Religion gjør sig gjældende i alle Menneskers Handel og Vandel, da vil dette blive Tilfældet. Denne Religion lærer, at de Stærke skulle bære de Svageres Byrder. Den lærer os at tjene Menneskeheden, saaledes som Mesteren gjorde. Naar den Religion staar ved Roret, ville alle Livets forskjellige Goder blive benyttede til fælles Bedste og ikke til personlige og egenkjærlige Formaal. Den Mand, som har Evner til at organisere og lede, vil gjøre dette i

Samfundets og sine Medmenneskers Interesser og ikke i den Hensigt at ophobe Millioner, som han dog før eller senere maa forlade. Verden bevæger sig langsomt hen imod dette Maal.

»Deseret News«.

En velsignet Kunst.

Det er en velsignet Kunst at kunne leve Livet Dag for Dag. Enhver kan bære sin Byrde indtil Aften, hvor tung den end er. Enhver kan gjøre sit Arbejde, hvor svært det end er, for een Dag. Enhver kan leve ærligt, retskaffent, kjærligt og taalmodigt, til Solen gaar ned. Dette er Alt, hvad Livet i Virkeligheden betyder for os — blot een lille Dag. Udfør denne Dags Pligter, kjæmp imod denne Dags Fristelser, og spild ikke dine Kræfter; gjør Dig ikke urolig over Ting, som Du ikke kan se, og som Du ikke kunde forstaa, selv om Du saa' dem.

Gud giver os Natten, for at vi kunne trække Mørkets Tæppe ned over vore smaa Dage. Vi kunne ikke se den anden Side. At leve Livet i korte Afsnit, Dag for Dag, gjør det lettere og lærer os den Kunst at leve et bravt, ærligt og helligt Liv.

Tankesprog.

Der er nogle Mennesker, som altid bære hele deres Rigdom hos sig og ere rige uden Penge. De have ikke Brug for pragtfulde Villaer eller en velspækket Tegnebog. De behøve ikke at kjøbe sig Adgang til Selskabslivet — Alle holde af dem. De ere velkomne allevegne, fordi de have det, som ikke kan kjøbes for Penge, nemlig en behagelig, mild, hjælpsom og opmuntrende Optræden.

Alle ønske deres Selskab, fordi det er en Fornøjelse at være sammen med dem. Det er naturligt for Mennesket at elske Sollyset og afsky det mørke og skumle.

Ingen Bankanvisning kan veje op med en venlig og ædelttænkende Personlighed; ingen jordisk Magt kan sammenlignes med et varmtfølende Hjerte og Evnen til at lade Kjærlighedens og Sympathiens Straaler lyse ud af ethvert Ord og enhver Handling.

Men saadanne Egenskaber forene sig ikke med Egenkjærlighed og Selvgodhed. Det er Folk, som have Noget at give, ikke som prøve paa at faa Noget, der ønskes overalt.

— Vær døv overfor den Trættekjære, blind overfor Spotteren og taus overfor den, der gjør ondskabsfulde Spørgsmaal.

Dødsfald.

Ældste Hans Christian Hansen afgik ved Døden den 14. Aug. i Mink Creek, Idaho, af Kræft, der stammede fra et Hundebid, tilføjet ham for mange Aar siden. Br. Hansen blev født i Odense Amt paa Fyen den 2. Januar 1854, annammede Evangeliet i 1879 og emigrerede til Utah samme Aar. Han udførte 2 Missioner til Skandinavien i 1891 og 1901 og virkede begge Gange i Aarhus Konference, hvor han havde mange Venner. Begravelsen fandt Sted den 16. August fra Mink Creek Forsamlingshus under stor Deltagelse. Han efterlader sig Hustru og 7 Børn og 13 Børnebørn. „Bikuben".

Missionærernes Rapport for September 1914.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
William Jensen	Aalborg	8	5734	173	1701	116	56	1		1
Wilford L. Breinholt	Aarhus	14	11065	407	3313	216	100	7	3	
Denmark Jensen	Kjøbenhavn	12	8310	757	3340	283	97	4		
Ole Andersen	Bergen	9	6976	296	3040	415	105	4		1
A. Amundsen	Kristiania	13								
Lawrence Hansen	Trondhjem	8	6166	310	2409	154	83			1
Totalsum for Missionen		62	38251	1943	13803	1184	441	16	3	3

Ovenstaaende Rapport for September viser, at det største Arbejde gjennemsnitlig pr. Missionær er udført i følgende Konferencer:

1. Skrifter uddelte.

1. Aarhus Konf. 790, 2. Bergens Konf. 775.

2. Bøger omsatte.

1. Kjøbenhavns Konf. 63, 2. Trondhjems Konf. 39.

3. Fremmedes Huse besøgte.

1. Bergens Konf. 338, 2. Trondhjems Konf. 301.

4. Evangeliske Samtaler.

1. Bergens Konf. 46, 2. Kjøbenhavns Konf. 35.

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)